

РЕШЕНИЕ

№ 6538

гр. София, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 07.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска
Мария Шишкова**

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7672** по описа за **2022** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба по жалба на Столична община, чрез процесуалния си представител юрисконсулт В., срещу решение № 2449/01.07.2022 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 12688/2021 г. на Софийски районен съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 122 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 384364/2021 от 16.04.2021 г., издадено от заместник-кмета на Столична община.

С посоченото НП на В. Г. К. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 50 лева за извършено нарушение по чл. 18 ал.1 т.1, т.2 и т.3 вр. чл. 47 ал.1 вр. чл. 46 ал.1 от НРУПОГТТСО.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществени процесуални нарушения. Инвокирани са доводи, че е безспорно установен факта на извършеното нарушение. От съда се иска съдебният акт да бъде отменен и да се постанови нов, с който да потвърди наказателното постановление с така определения размер на административното наказание.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба не се явява. От пълномощника му адвокат Г. са постъпили писмени бележки, в които се моли решението на СРС да бъде оставено в

сила.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за основателна и доказана.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Районният съд е приел, че на 21.03.2021 г., в 12:50 часа, в [населено място], К. след спирка. [улица], с посока към Централна гара, район „Централна гара“, [улица] е пътувала в автобус А-413, без превозен документ и е отказала да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, с което е нарушил разпоредбите на чл. 18, т. 1, т.1, т.2 и т. 3 вр. с чл. 46, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО).

За констатираното нарушение и е бил съставен АУАН, подписан лично, без възражение.

Въз основа на акта е издадено и оспореното пред СРС НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че са допуснати съществени процесуални нарушения на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя, поради което го е отменил.

Административен Съд С. – град, XXIII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: По делото е приложена разписка, удостоверяваща, че съобщението за изготвеното решение е връчено на служител на касатора на 15.07.2022 г. Касационната жалба е подадена чрез СРС на 20.07.2022 г., с /вх. № 151713/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, излагайки подробни мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи. Разпитан е актосъставителят. Обсъдени са писмените доказателства. Направените от СРС изводи се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни.

Касаторът не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че СРС е оценил погрешно събрания доказателствен материал.

Настоящият съд споделя правните изводи на СРС. При съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени процесуални нарушения на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателя. Не са въведени конкретните хипотези, ситуирани и разграничени с формулираните от законодателя букви в разпоредбата на чл. 18, ал. 1, респ. коя от тях се възприема като приложима в случая. В чл. 18, ал. 1, т.1, т. 2 и т. 3 от НРУПОГТТСО се съдържат 3 хипотези, които са свързани с различни задължения за пътниците в градския транспорт.

Съгласно чл. 47, ал. 1 от Наредба на Столичен общински съвет за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, при констатиран от длъжностно лице - контролър по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ, и/или случай на пътуване без редовен превозен документ за съответни единици багаж, велосипед и/или домашен любимец, в нарушение на чл. 13, и отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците, длъжностното лице по контрола съставя акт за установяване на административно нарушение по реда на Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), за което нередовният пътник е длъжен да слезе на следващата спирка по маршрута на превозното средство. Нормата на чл. 47, ал. 1 е поставена във връзка с чл. 46, ал. 1 от Наредбата, като според последната, при констатиран от длъжностно лице - контролър по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците:

1. в превозното средство картата се валидира от длъжностното лице - контролър и дава право на пътника да продължи пътуването си със същото превозно средство;
2. при слизване на нередовния пътник, последният заплаща стойността на картата на спирката.

Поведението на сочения за нарушител, е квалифицирано като осъществило състава на чл. 46, ал. 1 и чл. 47, ал. 1, за което е ангажирана и административнонаказателната му отговорност по реда на чл. 49 от Наредбата. В конкретния случай е налице неяснота на административното обвинение, поради некоректното посочване на законовите разпоредби, които се твърди, че са нарушени. Както в АУАН, така и в НП е посочено, че К. е нарушила чл. 18, ал. 1, т. 1, т.2 и т.3 от Наредбата, които са свързани с различни задължения на пътуващите в градския транспорт, а именно: да притежават превозен документ /т.1/, да го представят на контролните органи /т.2/, както и да слезат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение, при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта /т.3/. В случая, както в АУАН, така и в НП като нарушени са посочени и трите хипотези от посочената разпоредба на Наредбата, докато при словесното описание на нарушението е посочено, че пътникът не притежава редовен превозен документ и отказва да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър по редовността на пътниците. Това обстоятелство създава и неяснота за какво точно действие или бездействие лицето е санкционирано, което представлява неспазване разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН.

В случая не е ясно кое точно задължение е нарушено, което създава и неяснота за какво точно лицето е санкционирано, а това от своя страна съществено нарушава правото му на защита. В случая се касае за нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН, довело до съществено нарушение на административно-производствените правила при издаване на НП.

За пълнота на изложеното и с оглед наведените оплаквания с касационната жалба, следва да се посочи, че изпълнителното деяние – пътуване без редовен превозен документ, е елемент от фактическия състав на нарушението, което подлежи на санкциониране по реда на чл.101 от ЗАвтП. Съгласно чл.101, т.1 от ЗАвтП /в относимата към делото редакция/ „пътник в моторно превозно средство за обществен

превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, се наказва с глоба в размер: от 10 до 50 лв. - за превози по общинските транспортни схеми“. В съответствие с чл.17, ал.4 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗАвтП процесният случай безспорно обхваща деяние, въздигнато като нарушение при осъществяване на обществен градски транспорт /автобусен/. Разпоредбата на чл.101 от ЗАвтП няма бланкетен характер, поради което не подлежи на попълване от друг нормативен акт. Недопустимо е обществени отношения, изчерпателно уредени със закон, да се преуреждат с подзаконов нормативен акт, какъвто е и НРУПОГТТСО /отм./, още повече за същото нарушение да бъде предвидено и по-високо по размер административно наказание, дори и последното да е от същия вид - „глоба“.

В съответствие с чл. 15, ал. 3 от ЗНА противоречието между закон и подзаконов акт води до отмяната на НП, който извод се обективира и в процесния случай поради налагане на глоба в размер на 200 лева за нарушение по наредба на СО, противоречаща на ЗАвтП. ЗАвтП е относим и към превозите по общинските транспортни схеми.

Доколкото по делото е установено от фактическа страна, че се касае за обществен градски транспорт по автобусна линия, настоящата инстанция счита, че глава Глава V „Контрол по спазване на правилата за пътуване и отговорност при нарушения“ от Наредбата е неприложима по отношение на обществения градски транспорт по автобусни линии, тъй като контролът по отношение на този вид транспорт е регламентиран в Закона за автомобилните превози /ЗАвтП/. В този смисъл, предвид разпоредбите на ЗНА, приложим е закона, а не подзаконовия нормативен акт.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Ответникът по касационната жалба, през пълномощника си е поискал присъждане на разноски, поради което с оглед изхода на спора на същия се дължат такива.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXIII-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2449/01.07.2022 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 12688/2021 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 122 състав.

ОСЪЖДА Столична Община да заплати на В. Г. К. с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, сумата от 300 (триста) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 7672 по описа за 2022 г. на Административен съд София - град.

Решението е окончателно.